

KARANLIKTAKİ SARI IŞIK

Yorgun geçen 24 günün sonunda otobüse binmişler, evlerine doğru gidiyorlardı. Otobüs gecenin karanlığında Adana'ya doğru yol alırken yan koltukta oturan 55 60 yaşlarındaki bir kadın "Mendiliniz var mı?" diye sormuştu. Ayşe çantasından mendili uzatırken kadına doğru bir anlığına bakmıştı. Kadın camdan dışarı bakıyor, hıçkırarak ağlıyordu. Ona soru sormamıştı, neyiniz var dememişti. Biliyordu neden ağladığını Ayşe. Geride bıraktığı Hatay'ına, kaybettiği sevdiklerine, yakınlarına, hatıralarına ağlıyordu kadın. Ayşe de camdan dışarı baktı. Ne çok şey yaşamıştı bu 24 günde. Artçıların devam ettiği günlerde kendisi de yakalanmıştı depreme. Yıkılmaya yüz tutmuş binalardan dökülen molozlardan kendisi de korkmuştu. Geride bıraktığı ailesine bir daha dönememe ürpertisini iliklerine kadar yaşamış, depremzedelerle daha duygusal bir empati kurabilmişti. O artçılardan birinde elektriklerin gitmesiyle tozlu ve harabeye dönmüş Hatay yollarını mobil aracın farları aydınlatmıştı saatlerce. Oraya sadece bir kurum personeli olarak değil, yardımsever bir vatandaş olarak da gitmişti. Elektriğin saatlerce gelmediği zamanda mobil aracın ışıkları yanmasa oradaki depremzedeler, kendileri ne yapardı diye düşünmek bile istemiyordu.

Otobüsün koltuğunda gerindi. Bütün kemikleri ağrıyordu, yorgundu, kirlenmişti. Bu süre zarfında sadece bir kere banyo yapabilmişti. Elektrik ve su geldiğinde hayırsever bir otel sahibinin izin vermesiyle yapmışlardı bunu. Evet belki yorulmuşlardı, kirlenmişlerdi ama içleri tertemiz bir huzurla doluydu. Oradaki bir insana bile yardım etmenin verdiği huzuruyla, kurumlarının buna vesile olmasının gururuyla dolulardı.

Deprem haberi duyulduktan sonra ne zor ulaşmışlardı Hatay'a. İlk andan itibaren çırpınışları, bütün bir kış gelmeyen soğğun o hafta gelişi, 3 gün yollarda kar tipi, kimi zaman yarım saat kimi zaman saatlerce hiç ilerleyemeden trafikte bekleyişleri... O bekleyişlerden birinde Konya'da tanışmışlardı Mahmut Bey ile. Onlar da arkadaşı Mustafa Bey ile Uşak PTT'sinden ulaşmaya çalışıyorlardı deprem bölgesine. Depremzedelere yetişmeye çalışan araçların trafikte sıkışmasıyla uzun duraksamalar oluşmuştu. Bu trafik sıkışmalarından birinde sıkılıp araçlarının arasında gezinen Mahmut Bey'in Ayşeler'in mobil aracını kendi araçlarını zannetmeleriyle tanışmışlardı. Adana'ya kadar yola birlikte devam ettiler. Mahmut Bey ile Mustafa Bey daha sonra Urfa'da, Ayşe ile Ali ise Hatay'da görev almışlardı. Adana'dan ayrılıp Hatay'a vardktan 11-12 gün sonra telefonda kuruma ait grupta Mahmut Bey'in fotoğrafını ve altında ölüm haberini görmüşlerdi. "Olamaz!" diye bir çılgılık atmıştı Ayşe. Sustular sadece. İkisi de o yolculukta beraber yedikleri yemeği, Mahmut Bey'in utangaç kafasını sürekli önüne eğen güler yüzlü tombul hallerini düşündüler. "Kilomdan dolayı dağıtıcılık yapamıyorum. İdarecilerim sağ olsun beni mobil araçta değerlendirdiler. 3 tane çocuk okuyor, çalışmam lazım." demişti o yemekte. Kalbine yenik düşmüş Urfa'da görev yaparken. Uşak'a, evine bile ulaşamamış; tanıştukları yerde, Konya'da vefat etmişti bu güzel meslektaşları. İkisinin de gözünden yaşlar süzülüyordu. Zaten buraya geleli ne çok ağlamışlardı. Bazen hıçkırarak bazen gizli gizli birbirlerinden gözlerini kaçırarak.

Ali'nin "Su ister misin?" demesi ile irkildi Ayşe. Düşüncelerinden uzaklaştı. Muavinin uzattığı suyu içerken "Adını bile sormadık." dedi. "Kimin?" dedi Ali. "Otogardaki adamın.". Birkaç saat önce Hatay'da otobüs beklerken tanışmışlardı onunla. Harabeye dönmüş otogarda dışarıya konmuş birkaç sıralı sandalyeden birinde oturuyordu. "Ha burası boş abla buyur." demişti o tatlı Laz şivesiyle. Elinde düz bir poşet içinde bir paket bisküvi, başında beresi, sıkıca sarıldığı parkasıyla oturuyordu. Ne güzel bir insandı. "Deprem olunca bizim Akçaabat'tan otobüs kalktı. Ha böylece atladım geldim." diyordu. Gönüllü olarak çalışmış; yemek dağıtmaya, enkaz kaldırmaya yardımcı olmuştu. Saçı sakalı birbirine karışmıştı. "Çok yoruldum artık gidiyorum ama içim buruk. Arkadaşları aradım 'Koca bir demlik çay

demleyin, yanına 2 Trabzon ekmeği, biraz tereyağı bir de sobayı da yakın.' dedim" demişti gülümseyerek. Bu konuşmayı hatırlayınca Ayşe de gülümsedi.

"Ali ne kadar çok ihtiyaç varmış değil mi bize" dedi Ayşe. Oysa yola çıktıklarında farkında değillerdi bunun. Yardım edeceklerdi, ama nasıl. Oraya vardıklarında anladılar bunu. İnsanların her ortamda yaşam devam ettikçe hizmete ihtiyaçları vardı. Mobil aracı gördüklerinde ne kadar sevinmişlerdi. Depreme inat, evsiz kalmalarına inat; hava şartları yaşamı daha da zor hale getirmişti. Birçok aile araçlarına sđınmıřtı. Isınmak için yakıtı, yakıt için nakit paraya ihtiyaç vardı ve PTT oradaydı. İnsanlar dua ediyor, teşekkür ediyorlardı.

Hayatta kalan ve kendisini biraz toparlayan depremzedeler, kurum personelleri ve başka illerden yardıma gelen personeller arı gibi oradan oraya koşuyor; her yardım çığlığına yetişmeye çalışıyordu. Ankara'daki merkezden her türlü sorun mümkün olan en kısa zamanda çözülmeye çalışılıyordu. Halk da bunu görüyor ve Ayşe'yle Ali gibi onlar da PTT'den gurur duyuyorlardı.

Otobüs ihtiyaç molası verdi. Aşağı indiler. Ayşe bir sigara yaktı. Bir saate kadar Adana'da olacaktı. Sabah uçakla İzmir'e, oradan Aydın'a evlerine. Ev ne kadar da uzak görünüyordu. Günlerdir mobil araçta çalışıyorlar, gece de çalıştıkları koltukları kaldırıp yere serdikleri battaniyelerin üzerinde uyuyorlardı. "Yarın öğlen evde oluruz inşallah" dedi Ali. Otobüs tekrar hareket etti. Muavin gelip "Çay, kahve ne alırsınız?" dedi. Kahvelerini içerken Samandağ'daki kahvesini içtikleri o aileyi konuştular. Bir akşam içleri bittikten sonra Samandağ PTT'sine doğru yürüyüş yaptıklarında tanışmışlardı bu aileyle. Kurum binasının etrafı yđın yđın enkazlarla doluydu. Yan taraftaki enkazın üzerinde hiçbir şey olmamış gibi bir bez bebek oturmuş yanından da pembe bir yorgan parçası çıkmıştı. "Bu evde çocuklar vardı, benimle oynarlardı" diye adeta bağırıyordu bu eşyalar. Ağlamadan bu manzaraya bakmak mümkün değildi. Enkazların ortasındaki tek başına kurulmuş olan çadırdan bir hanım sesleniyordu. "İyi akşamlar. PTT çalışanı mısınız?". "İyi akşamlar. Evet PTT personeliyiz. Geçmiş olsun." demişti Ayşe. Kadın, "Sağ olun. Allah razı olsun. Lütfen gelin bir kahvemizi için." dedi. Ali ve Ayşe bu ortamda onlara rahatsızlık vermek istemeseler de aşırı ısrar sonucu çadırın önündeki plastik sandalyelere oturmuşlardı. Kadın heyecanla anlatıyordu, "Zahmet olur mu hiç. Biz depremde yağmurun altında açıkta kaldık. Sđınacak hiçbir yerimiz yoktu. Çoluk çocuk öylece ağlıyorduk. PTT müdürü, sizin araçlardan birinin arkasını açtı. Biz ailece oraya sđındık. PTT depremde bizim yuvamız oldu. Bir acı kahvenin lafı mı olur?" diyordu. Her ikisi de bir kere daha gururlanmıştı kurumlarıyla.

Ayşe gözlerini kapadı. Biraz uyumak istiyordu. Daha sonra Ali'ye dönerek "Sıcak bir duş, rahat bir yatak, düzenli bir şehir... Bütün bu imkanlar ne kadar da uzak değil mi Ali?" dedi. "Evet canım, çok uzak. Çok özledik bu rahatlığı. İçindeyken farkına bile varamıyor insan." dedi Ali.

Yarım saat sonra otobüs durmuş, Adana'ya gelmişlerdi. İkisi de çok şaşkındı. Bir kabustan uyanmış gibiydiler. Çok uzak zannettikleri bütün imkanlar iki, iki buçuk saat uzaklıktaydı. İki saat uzaklıklarında onları sıcak ev beklerken, yine aynı uzaklıkta insanlar evsiz kalmıştı. Ama bu günler de bitecekti. Orada da yaşam kendi haline dönecek, her şey düzelecekti. Her ikisi de birbirinin gözlerine bakıyordu. "Yine gideceğiz Hatay'a" diyorlardı. "Yine gideceğiz ve o ailenin kahvesini yine içeceğiz. Ama çadırdan değil, evlerinde. O duş aldığımız otele yine gideceğiz, ama müşteri olarak. Hatay'ı, Samandağ'ı, o deniz kenarını yine gezeceğiz ama iki

gezin olarak. Bekle bizi Hatay!" dediler. "Eski güzel günlerine geri dön ve o güzel insanlarınla bizi bekle!".